

ЖІНОЧА ПРОЗА

МАРІЧКА
КИЇВ. ЗРАДА

ГАЛИНА ГОРИЦЬКА

ХАРКІВ
«Фоліо»
2019

Перший день у Вероні¹

Вона нервово переставляла гейзерну кавоварку із кавою всередині з одного кута розпеченого кола конфорки в інший, таким чином сподіваючись пришвидшити закипання. Пришвидшити прохід до точки біфуркації. Увійти, нарешті, в новий день, пропустивши до тіла через стравохід чорну бразилійку з цукром і цинамоном.

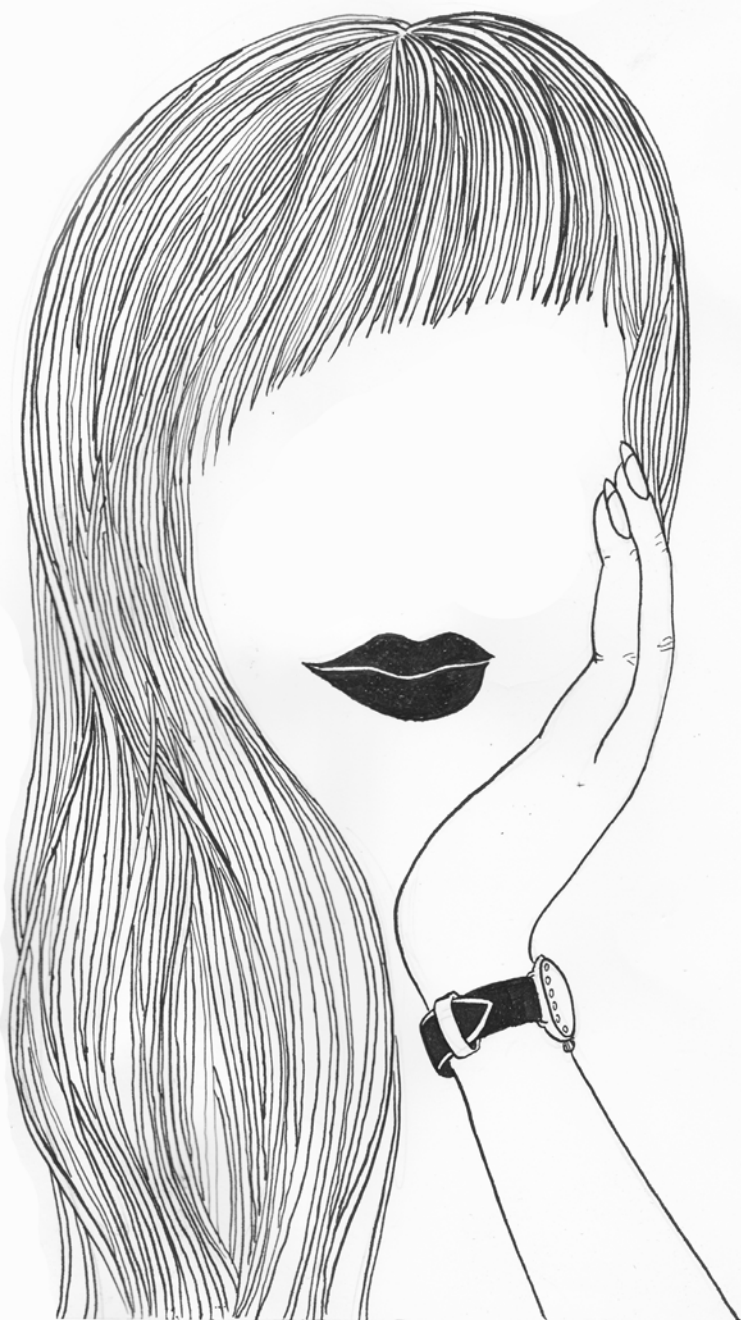
Її ролекс показував десяту. Вона дивилася на нього тільки тоді, коли хотіла помилуватися, як переливаються маленькі білі кристали діамантів у паве навколо циферблата, й майже ніколи не зважала, яка то година насправді на ньому.

Доречність турбійону в більшості закладів Києва становила великі сумніви, тому спочатку зазвичай її називали на ім'я, Марією, Машою... і вона відразу виправляла: «Ні, я не Маша. Я — Марія, — а потім, підморгуючи, додавала — А для рідних — Марічка». А вже потім, коли бачили її беху й ролекс і інше, починали шанобливо, а подекуди недоречно, тулити оце «Марічка Богданівна». Проте Марічка мала легку вдачу й не зважала.

Її бразилійка нарешті почала вибігати з тонкого розпеченого металевого жерла італійки, бо заварювала Марічка каву міцну гейзерній кавоварці, яку придумали

---

¹ Оммаж «Ромео і Джульєтті».

італійці, й вона поспіхом почала накладати великі нерівні кусники жовтого тростинного цукру в непропорційно маленьку для них чашечку. Марічка задивилася на хатинку на цій чашечці і нерівні обриси грецької землі та моря, виведені чиеюсь невпевненою рукою кривими лініями на кераміці. Згадала, як вони з чоловіком відпочивали на Санторіні і як довго вона шукала щось справді автентичне на клаптику вулканічної землі, загубленої посеред моря. І знайшла ось цю чашечку.

Вона знову подивилася на свій дорогий годинник і чомусь почала уявляти, що вона бідна, як вона поспішає на роботу... І що мріє про відпустку в санаторії десь у Ворзелі. Якщо не влітку, то хоча б у вересні, коли ще можна брехати собі, що то майже літо... І що прораховує, чи встигне вибігти в гастроном і купити кефір на перекус на роботі, аби не купувати глютеніві пиріжки о дванадцятій, щоб її стегна не збільшувалися. Ще не збільшувалися, порівнюючи з тими сантиметрами, у яких жінки зазвичай вимірюють свої стратегічні об'єми, що були на випускному.

Марічка усміхнулася такому кульбіту своїх думок і маленькими дівочими пальчиками помацала свої ідеальні форми під цупкою тканиною бутикової чорної шовкової піжамки, що так пасувала до такої самої чорної кухні повністю зі скла, каррарського мармуру й мілевських агрегатів, розтиканих, як ті діаманти навкруги її циферблату. Її ранок починався нерівно й в абсолютно різний час — коли вона сама цього бажала.

І хоча мобільний щось вицвірінкував із самого раннього ранку, тобто години з восьмої, але вона не зважала, бо була певна — то не той єдиний мужчина, від якого вона вже котрий день чекає повідомлення.

Цитуючи класика, майже дослівно:

Вона була красива й розумна. До цього треба додати: упевнено можна сказати, що більшість жінок віддали б усе що завгодно, аби поміняти своє життя на життя Марічки Богданівни. Бездітна, тридцятип'ятирічна (а це в умовах покращення життя й загального збільшення рівня його тривалості можна прирівняти до тридцяти) Марічка була дружиною впливового бізнесмена, який до того ж був наближеним до політичного бомонду України, і вони разом кружляли, мов ті метелики, серед депутатів і навіть міністрів. Чоловік її був молодим, добрим, красивим й обожнював свою дружину.

Марічка Богданівна зі своїм чоловіком займали вдвох верхній поверх щойно збудованого елітного хмарочоса в самому центрі столиці. Чудове місце. З розвиненою інфраструктурою з александрійських гімназій, гудманів, мегамаркетів і любімих дядь. Указувати дорогу не буду. Бо кожен, хто захоче, може знайти ці заклади в гугл мапс і сьогодні.

Марічка не те, що не потребувала грошей, а відверто не знала, куди їх дівати і, звичайно ж, могла і купляла все, що їй хоч трохи подобалося.

Марічка Богданівна, а для домоправительки просто — пані Марія, ніколи не торкалася примуса. Та ба, вона навіть не знала, що то таке! Однак і до звичайного парового агрегата, що вилискував багатофункціональними технологічними кнопками, вона також не торкалася.

І так само, як і її прототип, вона ніколи не знала жакхит існування в комуналці. Бо була віддана на піклування чоловікові зі значно простішого, але дуже атмосферного інтер'єру батьківської квартири.

Марічка була дочкою професора й відставного генерала. Її з дитинства оточували багатотомні советські енциклопедії, мов ті цеглини з мурі дитячого садка, що різнилися хіба що трохи кольором, але не ідеологічним змістом і боржомі в чехословацькому кришталі столового сервізу. Влітку на професорську дочку чекав садок у дачному кооперативі з будиночками визначних людей науки — своєрідний професорський куточок по-київськи. Там, за білими накрохмаленими скатертинами й ледь бузковими плямами від шовковиці на пальчиках, вона гралася сонячними зайчиками й розглядала підручники Кабардина та Скананаві, а потайки читала Достоєвського й Солженіцина, коли тато не бачив. Вона чудово грала на піаніно й могла відрізнити сюїту Аренського від Дебюссі. Ось так!

Та чи була вона щасливою? Жодної хвилини! Відтоді, як вона вийшла заміж у двадцять п'ять і потрапила в елітний пентхаус на розі Антоновича й Жилянської, вона не знала щастя.

* * *

А тепер про Майстра. Хоча ні — ще не час. Марічка не хотіла думати, навіть згадувати імені його всує. Вона почувалася розлюченою й водночас дуже слабкою. Вона страждала... І з кожним днем його пустельного мовчання її злість танула, а жіноча слабкість і відчуття, що з Майстром вона готова піти хоч на край світу, — зростали.

Марічка мала дві вищих освіти — математичну й музичну. Але конче потрібної, щоб нормально почуватися в сьогоденному соціумі — клінічного психолога (аби вчасно діагностувати й саму себе відстежувати, а інших нездорових — миттєво виявляти й до себе не допускати), не здобула. Хоча передумови на те мала. Але ж жінки...

Вони мало коли керуються здоровим глуздом. І ось тепер вона стояла на кухні, робила собі ранкову каву й розмірковувала: чи змогла б уникнути страждань, якби мала цю клятву освіту? Чи стало б у пригоді їй це у житті?

Так чи інакше, її дідусю, що безпомилково виявляв душевнохворих, професія не допомогла уникнути заслання до Хабаровська. Військовий психолог, улюбленець тогочасної радянської владної верхівки, він, мабуть, кричав на свою дочку, Марічкину маму, коли та обрала з-поміж безлічі достойних претендентів саме його, батька Марічки, чорновусого, худорлявого курсанта Житомирського Червонопрапорного зенітно-артилерійського училища. І вживав такі серйозні терміни, як-от: емоційний інвалід, психопат, нарцис... Бо її дідуся вважали геніальним психологом, і замість казок він їй розповідав, як читав обличчя підданих Сталіну, немов той професор із відомого серіалу². І що пан-товариш Йосиф довіряв йому обирати замісників і всю тогочасну еліту совків, бо дідусь міг безпомилково визначити за найменшими рухами обличчя й тіла, чи ті брешуть, а чи щирі на співбесіді в Коби³.

Насправді Марічка не чула того саме в момент, коли її мама зосталася наодинці після знайомства свого майбутнього батька з його майбутнім тестем. Бо не була навіть в утробі матері. І навіть у проєкті. Тоді, про що вона ніколи не визнає, дідусь тільки обережно зауважив, знявши тяжкі окуляри в роговій оправі й узявши доцю за руку, що той, кого вона лагідного весняного вечора привела в дім, — потенційно деструктивний.

А вже потім кожного разу після того, як батько віддалявся й пропадав, щоразу з'являючись, наче й не було

---

² Кел Лайтман — головний герой серіалу «Збреші мені».

³ Так Йосиф Віссаріонович після того, як прийшов до влади дозволяв називати себе тільки наблизеним особам.

нічого, стоячи на порозі їхньої квартири, що вже поступово ставала сімейним гніздом майбутнього професора та генерала, невинно натискаючи дверний дзвоник, Марічка регулярно чула з вуст мами оці слова, що падали на батька, не завдаючи йому жодної шкоди: «нарцис», «психопат», «ти нічого не відчуваєш до мене?..», «як так можна!». Вони ніби стікали по його шкірі, як краплі дощу. Дощику з маминих сліз і болю. Але вже було запізно, бо спочатку на руках, а потім за руку мама тримала її, Марічку. Плід кохання золотокудрої красуні, дочки військового психолога й — емоційно відчуженого науковця, її батька.

«Хм. Кохання — то єдине, через що, мабуть, можна дозволити бути собі нещасною, — констатувала Марічка. Кава свистіла й починала пахнути гіркою карамеллю. — Головне не перетримати й вчасно зняти те кохання з вогню».

Знову задзеленчав телефон. Марічка потягнулася через барну стійку, як кішка, тонкими довгими пальчиками до свого айфона останньої версії, ледь не гепнувши на каррарський мармур статуетку Лалік.

— Жінчина, чи не надумали ви піти на горнятко кави зі мною в «Мілк»? — весело щебетала слухавка голосом її подруги Алекс, що, судячи з голосу, вже пригубила іскристого та білого замість чорної й гіркої.

— Яка я тобі жінчина? — надула губки Марічка.

— Ну, гаразд. Молода жінка..? — почувши неладне в голосі подруги, намагалася підлаштуватись Алекс.

— Нє, думай ще, — засміялася Марічка.

— Мені, знаєш, на роботі вистачає розумового процесу, — набурмосилася подруга. — До ранку поринала у світ цифр і політичних технологій. Ти як? Борис так і не написав?

Ліричний відступ
Про Майстра

Тут треба зробити ліричний відступ і прояснити ситуацію. У цій банальній життєвій історії, дешевій кальці, якщо, звісно, життєва, тобто банальна історія (бо життя, шановні, здебільшого банальне й нічого іншого, крім основних віх, фізіологічних процесів, збочень, найпоширеніших почуттів, на кшталт злості, кохання, задоволення та розпачу, середньостатистична людина не переживає в ньому), може бути дешевою калькою на «Майстра і Маргариту», Майстра звали Борисом...

Нормальне ім'я. Нормальне російське ім'я для сибірського юнака з Бійська Алтайського краю. Борис із Бійська. Що ж... Судячи з усього, в батьків було почуття або гумору, або алітерації. Але, ні-ні, шановні, ми про це не скажемо Марічки, хоча про це й перешиптуються всі її подруги, зокрема з Алекс, у якої взагалі чудовий і кмітливий розум, бо наразі для Марічки немає нікого важливішого за її Бориса, і вона «готова цілувати пісок, по якому він ходив». Навіть не сліди.

У Марічки кольнуло щось всередині. Ранок починався так добре, і вона навіть змогла сконцентруватися на хаотично впорядкованому кружлянні по колу ластівок за вікном свого пентхауса, що так кумедно, ніби ножицями, розрізали своїми крилами синє-пресинє травневе небо.

— Ні, він так і не з'являвся, — сумно вимовила.

Алекс усвідомила, що треба якось рятувати ситуацію з настроєм подруги:

— Ти — дівчисько. Для мене. Дівчисько. Закохане, дике, як мак у полі. Ось хто ти насправді!

— Дякую, — усміхнулася Марічка й потяглася до Гідазепаму, що їй виписав психіатр, і той був захований далеко в коробці з чаєм. Мимоволі вона доторкнулася неприкритими грудьми, що випали з піжамки, до холодного мармуру барної стійки. — Зустрічаємося в «Мілку» за пів години.

* * *

Борис трапився Марічці всує. Принаймні так вона гадала в моменти відчаю. А її накривало. Ще і як. І вся марність і даремність цієї зустрічі проявилися саме тепер. Якихось днів тридцять (Марічка не хотіла навіть думати, що то вже як місяць) тому.

Його ім'я Борислав, що тлумачилося як уславлення в боротьбі, зовсім не відповідало реальності, й спочатку Марічка знічев'я вечеряла з парубком, сприймаючи його за чуттєвого, ерудованого чоловіка, але — гомосексуаліста. Вона начиталася молодого українського автора, Галину Горицьку, яка у своєму романі «Дороги, що ведуть у Каїр» описувала, як це здорово мати друга-гомосексуаліста, й уважала, що це круто: він — розумний, знається на сінематі й літературі, ніжний, тендітний, чутливий, із красивими великими сірими очиськами. Кіт. Ось і довечерялася...

Борис із Бійська виявився далеко не гоміком. Навіть поруч не стояло, а ще яким чоловіком! З розбурханим у крові тестостероном і бозна ще чим. Марічка добре пам'ятала, як він лунко сміявся, почувши її припущення про свою орієнтацію, і як притягнув її (за якоюсь вечерею з другом-гоміком), тендітну й тонку, мов та статуетка Лалік, до себе й поцілував ніжно в сонну артерію, що билася живчиком. Лець торкнувся губами до шовкової шкіри на шиї, але Марічка встигла вдихнути його аромат. Увібрати в себе всім єством. І тут понеслася карусель...

ЗМІСТ

Перший день у Вероні	4
Другий день у Вероні	31
За два тижні до того	43
Третій день у Вероні	59
Четвертий день у Вероні	72
П'ятий день у Вероні	87
Шостий день у Вероні, або Життя після смерті	113